

Charlotte Ekberg: Paris-helgen jag aldrig glömmer

Jag ville visa min son Paris med sin livsglädje – full av sång, filosofi, dans och konst. Upplevelsen blev inte vad vi tänkt oss.

A A Öka text-
storleken

Ledare 16 november 2015, uppdaterad 16 november 2015

Charlotte Ekberg var i Paris i helgen med sin son. Till vardags är hon kommunikationschef på Högskolan Kristianstad.

Foto: Vilhelm Stokstad/TT

Fakta

Charlotte Ekberg

var i Paris i helgen med sin son. Till vardags är hon kommunikationschef på Högskolan Kristianstad.

Vaknade upp i Paris lördagen den 14 november 2015. Försökte förstå. Tittade ut genom fönstret och det var nästan folktomt. Bara de sedvanliga städarna ute.

För något år sedan bad min tonåring mig att visa honom Paris. Jag bodde i Paris i slutet av 1990-talet och levde ett dekadent ungdomsliv här. Med många möten, sång, dans och konst. Jag ville visa Paris bästa sida, den fylld av filosofi och livsglädje.

Jag som skulle visa min äldsta son Paris fick istället diskutera vad hat och ondska leder till. Vi befann oss i säkerhet och märkte inte något, men det gör ont i mitt hjärta för alla som förlorat någon, för oss alla som förlorat en del av vår trygghet.

Vi pratade om våld och hat. Det våld och hat som den senaste tiden visat sig bland enstaka unga som tagit saken i egna händer, som valt hatets ideologi i olika skrudar. Som hetsat en ung man i Norge att släcka andra ungas liv på Utöya. Som nyligen hetsat en annan ung man i Trollhättan att släcka ytterligare unga liv. Och som nu har drabbat över hundra oskyldiga här i Paris.

Jag ser i Facebooks vindlande algoritmer hur människor gillar inlägg fyllda av hat mot flyktingar som flyr våld och hat, och skräms av vad vi gör med unga människor. Flyktingföreläggningar brinner. Vi måste stoppa hatet och hetsandet. Vi vuxna är skyldiga de unga att visa att hat är ondska och att genom att misstänkliggöra ställer vi människor utanför.

Vi gick runt i Paris på ödsliga gator på lördagen, alla museum var stängda all konst i Paris var oåtkomlig. De få affärer som var öppna var vi ensamma i och det kändes så märkligt att vi valde att gå ut igen. Vi såg två brudpar på väg till fotografering på broarna. Det enda som inte var stoppat denna lördag var vigsler. Vi stannade själva upp på en bro och jag tog min sons hand. Jag ville att han ska känna min kärlek. Jag hoppas att de som gifter sig i Paris ändå får ett fint minne, att kärleken inte går att besegra. Människor i Paris gick runt som i ett töcken och försökte upprätthålla någon sorts fasad. Små flickor och pojkar åkte sparkcykel på en trottoar, äldre damer satt på en uteservering och tog ett glas vin och en cigarett. Vi nämnde inte ondskan när vi pratade med varandra men misstänksamheten stinker och vad gör den med oss?

Jag önskar mig en ny värld där vi övervinner misstänksamheten och rädslan för de vi inte känner. Ingen kan göra allting men alla kan göra något. Räck ut en hand till de som står utanför. Hör av dig till ett flyktingboende och bjud hem någon på lek, gofika och samtal. Lägga en hand på den som i skolan verkar utanför, fråga hur den mår. Ge ett leende till en gammal människa och fråga om den behöver hjälp. Bjud upp till sång och dans. Se människan. Vi behöver varandra.

Charlotte Ekberg

kommunikationschef på Högskolan Kristianstad